

Анчар (переклад О. Грязнова)

Олександр Пушкін

В пустелі, де пісок сухий
Здіймають вихори сердиті,
Анчар, як грізний вартовий,
Стоїть – один у всьому світі.

Природа, вгрузнувши в піски,
Його в день гніву породила:
Коріння, листя і гілки
Вона отрутою споїла.

Тече отрута вздовж ствола,
Просякнувши від спеки кору,
І загусає, як смола,
Над вечір, в прохолодну пору.

До нього пташка не летить
І тигр не йде; лиш вихор буйний
На древо смерті набіжить
І лине геть, уже отруйний.

Коли ж із хмар вряди-годи
Впаде на нього дощ ледачий,
Стікає з краплями води
Отрута на пісок гарячий.

Та грізний цар раба послав
По ту отруту до анчара,
І той покірно почвалав,
А повернувся, як примара.

Приніс він з дерева смолу
І гілку з всохлими листками,
І піт смертельний по чолу
Стікав холодними струмками.

Приніс, а сам заслаб і ліг,
Не озиваючись на крики.

І вмер, нещасний, біля ніг
Непереможного владики.

А цар отрутою змастив
Разючі вістря стріл покірних,
І смерть летючу відпустив
До володінь сусідів мирних.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович